

Hegedűs Gyöngyi

A pusztulás egész ideje alatt

A Gyilkos idők írójának

*Az Akadémia szélárnyékából az Arany János
utcára inverzelek. Vannak ezek szerint
nem gyilkos idők. Lehetne ez örömhír.
Mindjárt többesben. A rendelt idő rendelhető?*

*Vagy legalább tér hozzá? Vagy épp maga
a megszakadt kontinuum? Nem kell nevet
írni a kőre, sem fátumot,
akkor is megbotozhatok benne. Simán*

*tudok botlani testi kilengés nélkül is.
Ez az én mutatóványom. Itt áldok, másképp
nem tehetek. Én kérem nem szaporodom,
én dúsulok. Ha már nem dúskálhattam soha*

*magamban. Bár nem lettem alomképtelen Csernobiltól sem.
Se neved, se nélküled: Ez az én Istenem.
Akkor majd megnyugszik a föld,
és élvezni fogja nyugalját. A pusztulás egész ideje alatt*

*nyugodni fog, mivel nem nyugodhatott a nyugalomra
rendelt időben, amikor még rajta laktatok.
Én ilyen ígéreteken nőttem fel.
Épp most ennek a beteljesedett ígéretnek a földjén járok.*

*Tudván tudom, a semmihez dokkolok. Az én exodusom
nem dönti be Egyiptomot. A magamra emelt
kéz csak addig Ábrahámé, míg
a test Izsáké. A semmihez tartás végett.*